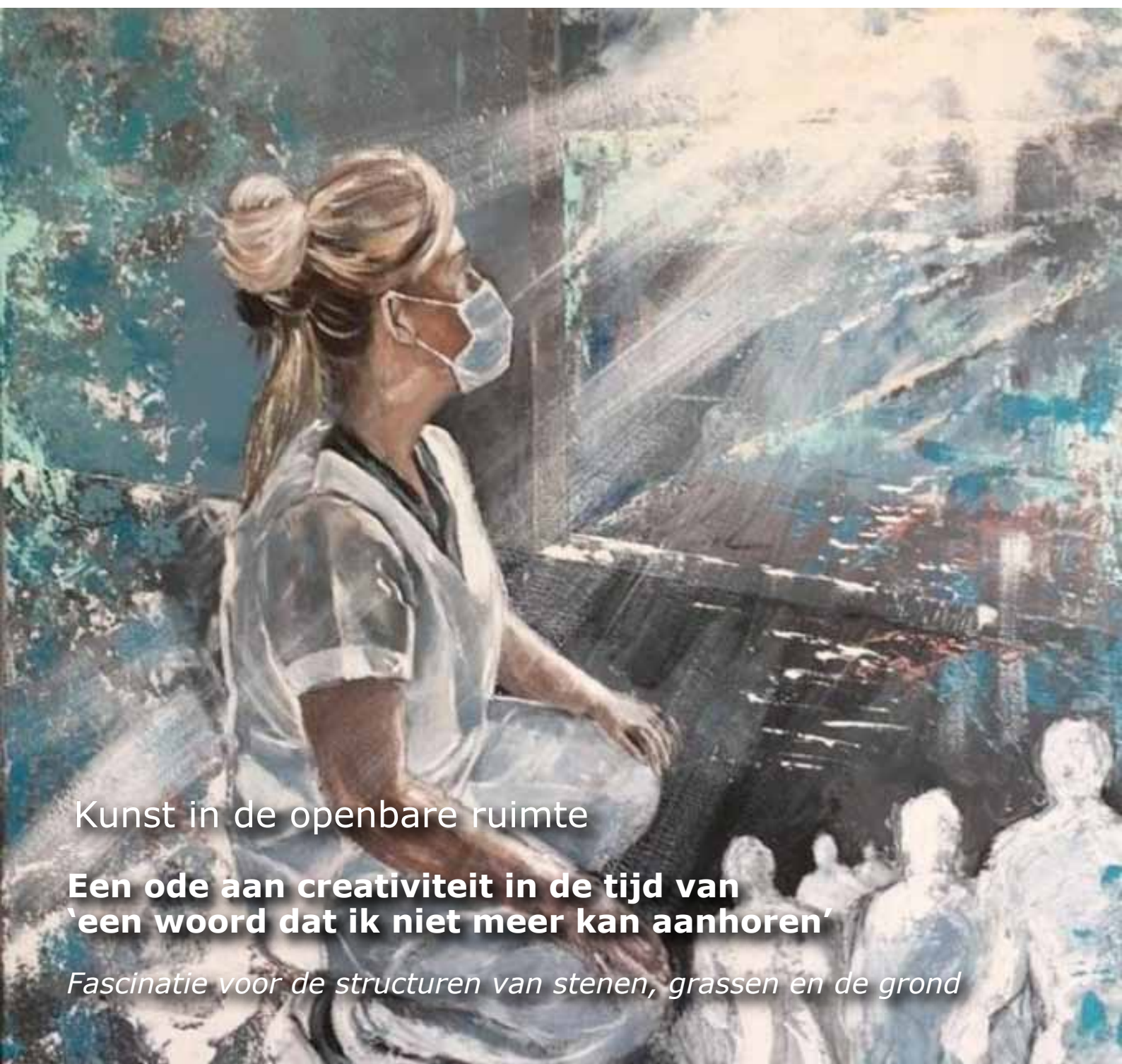

uitgave 13 - 2020

online

KUNST

magazine

Kunst in de openbare ruimte

**Een ode aan creativiteit in de tijd van
'een woord dat ik niet meer kan aanhoren'**

Fascinatie voor de structuren van stenen, grassen en de grond

6 Kunstenaarswerkplaatsen

32 Kunst in tijd van corona

22 Art and Life in Corona times

16 Dagboek van een artistiek leider

8 Gedreven, enthousiast en met het doel om zich Creatief te uiten

10 Kunst in de openbare ruimte

online KUNST magazine

onlinekunstmagazine is een initiatief van Artvices. Zij wil kunstliefhebbers met kunstenaars in contact brengen en dat doet zij door middel van de website *onlinekunstenaars*, dit *onlinekunst* magazine, het *onlinekunst* boek en de App *onlinekunstenaars*.

onlinekunst magazine verschijnt vier keer per jaar.

Uitgever:
Roel Elbers

Redactie:
Elisabeth van Welbergen
Patrick Lijdsman
Kathleen Ramboer
Angelica Obino
Hansje Cozijnsen

Gastredacteuren:
Luc Hamblok
Ingrid Fijen
Museum Henriette Polak
Cherilyn van Andel
Annica Delfos
Davitha van de Kuilen
Marjan Nagtegaal
Roel Elbers
Het Tongerlohuy
Liesbeth Schouten

De ommekeer
Dit kunstwerk is van Els Matthijs. Meer info: [Klik hier](#)

INHOUD

- 4 Luc Hamblok
- 6 Kunstenaarswerkplaatsen
- 8 Gedreven, enthousiast en het doel zich Creatief te uiten
- 10 Kunst in de openbare ruimte
- 12 Museum Henriette Polak, Zutphen
- 14 Een ode aan creativiteit in de tijd van 'een woord dat ik niet meer kan aanhoren'
- 16 Dagboek van een artistiek leider (2)
- 18 Voor alles is een tijd
- 20 Een kunstenaar in quarantaine
- 22 Art and Life in Corona times
- 24 Fascinatie voor stenen, grassen en grond
- 28 Q.S. Serafijn Het Liga Meisje
- 32 Kunst in tijd van corona
- 34 In de rubriek MAFFE KUNST !
- 35 Wat ons opviel deze week op de sociale media
- 36 Nieuw bij www.onlinekunstenaars.nl

Luc Hamblok

Luc Hamblok

Van in mijn prille kinderjaren nooit ver weg van tekenpotloden, pennen en papier blijf ik gefascineerd door het observeren en veelal surrealistisch weergeven van ongeveer alles wat zich bevindt tussen insecten en kathedralen. Mijn persoonlijk universum bestaat uit vreemde personages in een zelfbedachte iconografie. Recuperatiematerialen, schedeltjes en botten gecombineerd met keramiek krijgen een 2° leven in een magisch-realistische sfeer met soms affiniteit voor gotiek. Oude zolders, broccante- en rommelmarkten bieden een onuitputtelijke bron van rariteiten die mijn fantasie voeden om uiteindelijk veredeld weer op te duiken in een nieuwe poëtische creatie. Meer info: [Klik hier](#) of www.luchamblok.be

Kunstenaarswerkplaatsen

In de Bossche binnenstad, onder de wierook van de Sint-Janskathedraal, woont Chiel van Beek. Kunstminnaar en sinds vele edities bezoeker van atelierroutes. De vraag of hij van kunst zou houden als hij niet in de binnenstad zou wonen, beantwoordt hij gelijk met nee. Hier om hem heen, in deze stad gonst de kunst, je ruikt het. Claraklooster, Nova Zembla, het GZG terrein, Rijks HBS, dat is geen zilverpoetsen.

Van huis uit kreeg hij niets van cultuur mee, daarmee kwam hij pas in aanraking toen hij in Breda naar het klooster ging. Die beschermde omgeving gooide zijn ramen open en liet zien dat de wereld groots was. Schoonheid als hoofdgerecht, film als nagerecht. Toen Van Beek later in 's-Hertogenbosch kwam wonen, leerde hij van de – inmiddels overleden – fotograaf Frans de la Cousine nog beter kijken.

De schaal van de stad brengt al die eigenzinnige kunstenaars bij elkaar, zij spannen die lijntjes, waar Van Beek over struikelt en zich door laat ontroeren. Intussen hangt zijn huis vol met werken van Bossche kunstenaars. Bestaand werk. Maar ook zijn huis bleek meermalen een atelier; de artist-in-residence, voor een paar uur. Een levensgroot portret verrees op de muur van zijn woonkamer, een performance die eindigde met een afdruk van een vrouwenlichaam op de buitengevel van zijn woning.

Bij een atelierroute hoef je geen stoute schoenen aan te trekken om de groeiende honger naar schoonheid te stillen. De wandeltocht voert dan als vanzelf langs werkplaatsen en ateliers waar nieuwe werelden zich openen. Gefascineerd door het grote aanbod, al die ideeën, die verscheidenheid. Een voor jou onbekende wereld.

Een terloopse ontmoeting met Mieke Moonen, afwisselend wonend in Italië en 's-Hertogenbosch. Haar schoonvader had een atelier in zijn tuin gebouwd. Potten met verf en kwasten, verzamelingen, de doeken en het binnenvallende licht; zij stond er uren naar te kijken. Dat was zijn universum, een heiligdom. Die geur van lijnzaadolie hangt, nu jaren later, nog steeds in haar hoofd. In die herinnering moet bij Moonen het besef van de rijkdom van schoonheid geboren zijn.

Een paar jaar geleden werd er met een kraan een grote steen in de achtertuin geplaatst. Wekenlang heeft Moonen het hardsteen bedwongen, het hoofd moest leeg. Een monument ontstond, de schoonheid was geboren.

Tekst: *Patrick Lijdsman*

18-05-2020

Fotografie: *Marcus Peters*

Atelier van kunstenaar *Anton Schrauwen*
's-Hertogenbosch

Gedreven, enthousiast en met het doel om zich *Creatief* te uiten

Tekst: Elisabeth van Welbergen

In het jaar 2015 ontmoette ik Tiny de Bruin in Lelystad. Ik exposeerde daar met mijn Sculpturen in Steen en Brons en Schilderijen. Ze was net begonnen met haar Galerie, toen nog aan het Stationsplein, en 'via Facebook' kwam ik met haar in contact.

Sindsdien heb ik Tiny leren kennen als een bijzonder, fijn, getalenteerd mens. Vanuit een heel andere sector komend, zoals Wetenschap, Laboratorium /Onderzoekstudies en Managementfuncties, waarin "de Mens" meestal het Centrale Element was, heeft zij, na een Bewustzijnstraining het roer definitief omgegooid. Doorat zij dichterbij zichzelf kwam en het leven vanuit een ander perspectief zag startte ze met Schilderen! Gedreven, enthousiast en met het doel om zich Creatief te uiten.

Met haar schilderwerk geeft ze vorm aan bepaalde momenten uit het leven. Ze vertellen in één oogopslag het verhaal van de veranderingsprocessen die zo belangrijk zijn in het leven.

De inspiratie komt uit de natuur, haar directe omgeving en de verhalen die ze hoort of leest. Vrolijke kleuren en wilde schilderijen zijn een uiting van creativiteit en enthousiasme. Ze wil met haar werken een moment creëren waarbij het denkproces stopt en de intuïtie het overneemt.

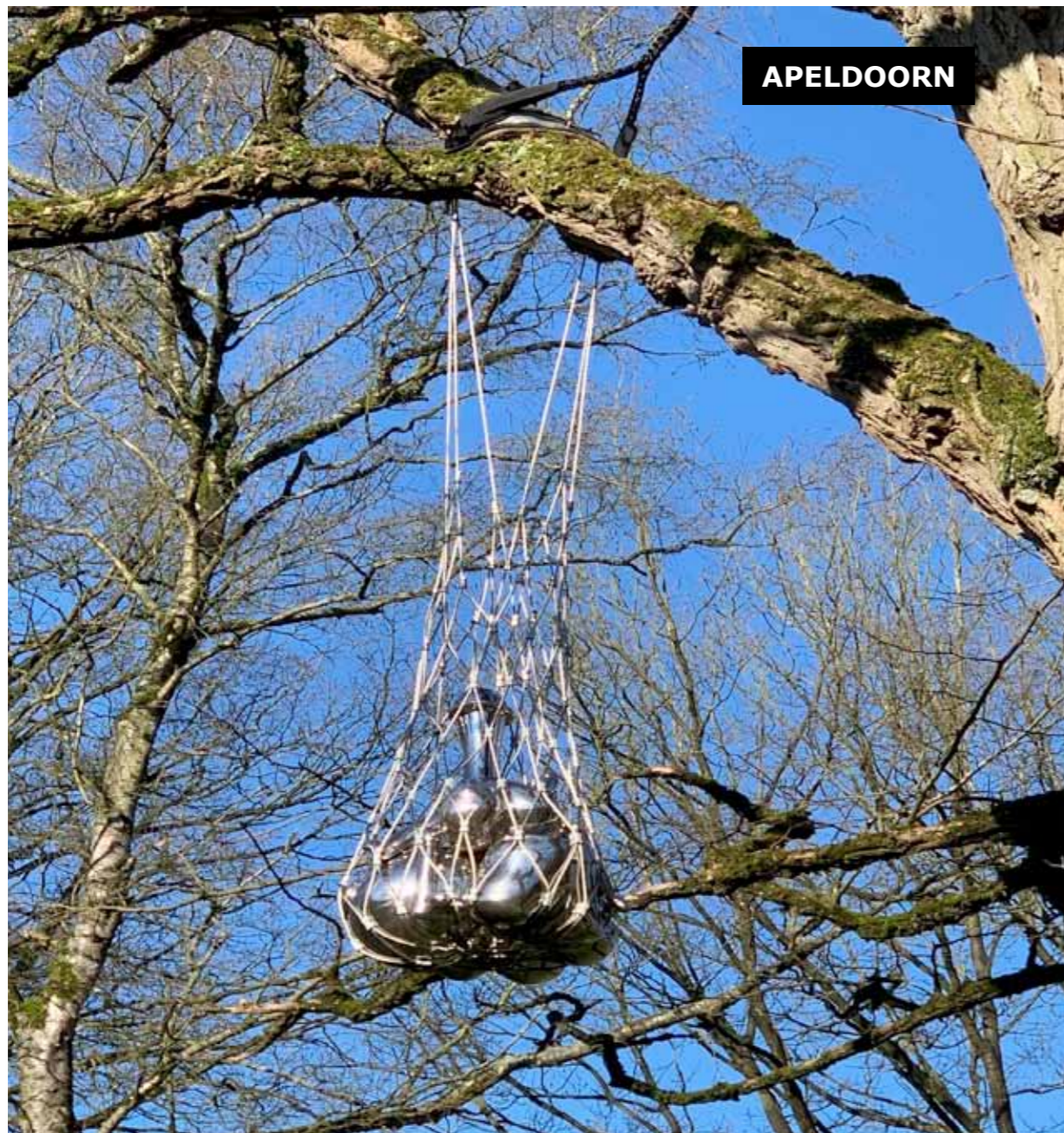

Haar werk is abstract figuratief. Ze bewerkt vaak zand en verf op haar doeken met een schraper. Mensen reageren op haar werk met termen als opbeurend, kleurrijk en dynamisch. Al gauw kwam het idee om in een leegstaand pand haar werk te laten zien en tevens te werken. Dat mondde uit tot een heuse Galerie mét Gast-Exposanten.

Tiny's Galerie was geboren! Openingen met Muziek en mooie rondleidingen langs alle Kunstwerken en een gemoedelijke sfeer. Haar nieuwe Galerie en werkplek is te vinden in De Kroonpassage 10, in het centrum van Lelystad. Een bezoek meer dan waard! Tiny's Galerie, een kleurrijk geheel met een kleurrijk mens!

www.tinydebruin.nl
www.facebook.com/tinydebruin
Tel: 06-26218615

APELDOORN

FOTO: Bjorn Jansen

Boomsieraad (borstlulkont)

Hoog in een boom hangt een net vol met glinsterende sensuele vormen. Borsten, billen en dildo's liggen tegen, op en onder elkaar. Het boomsieraad refereert aan oude vruchtbaarheidssymbolen en het menselijk lichaam. De installatie van de lichaamsdelen ging in de gemeente niet ongemerkt voorbij. De SGP en Christen Unie vonden het werk oneerbaar. Maria Roosen liet daarop weten de partijen ouderwets en ongeëmancipeerd te vinden. Ze vindt de kritiek vergezocht. Volgens haar zullen veel voorbijgangers vooral de luchtspiegelingen in het roestvrijstalen kunstwerk zien. En inderdaad ontstond er uiteindelijk weinig ophef.

In september 2017 ontdekte men dat het kunstwerk verdwenen was. Dieven hebben de metaalkabel doorgeslepen en de roestvrijstalen installatie meegenomen, vermoedelijk om het metaal dat een paar honderd euro op zal brengen. Dat het werk weggehaald is omdat het aanstootgevend zou zijn, wordt ontkend door de gemeente. In de tien jaar dat het er hing, heeft niemand meer geklaagd. In september 2019 is het werk opnieuw geplaatst in het Sprengpark en zijn er beter veiligheidsmaatregelen getroffen om herhaling van diefstal te voorkomen.

Opdrachtgever: gemeente Apeldoorn. Roosen vervaardigde dit werk in het kader van de uitreiking van de Wilhelminaring, een oeuvreprijs voor beeldhouwers die zij in 2006 won.

Vanwege het 40-jarig bestaan van het blad BK-informatie, besloot het om een jubileumproject op te zetten rond de kunstgeschiedenis waar het zelf zo nauw mee verbonden is: de kunst in de openbare ruimte. Het is opgericht in een tijd na de wederopbouw, toen er volop in Nederland gebouwd werd met daarbij veel opdrachten aan kunstenaars. Deze kunst is de afgelopen decennia een vertrouwd onderdeel geworden van het Nederlandse straatbeeld. Het is een uniek soort erfgoed, kenmerkend voor de Nederlandse omgang met de openbare ruimte en een weergave van politiek-maatschappelijke denkbeelden.

In november 2019 is er een grote oproep gedaan onder de lezers van het blad BK-informatie om voordrachten te doen, dat een paar honderd nominaties opleverde. Een werkgroep van kunstkenners benoemde vervolgens 100 kunstwerken als sleutelwerken voor kunst in de openbare ruimte vanaf 1945. De samenstelling kwam tot stand met grote toewijding, discussie en verantwoordelijkheid. Deze 100 kunstwerken zijn kunsthistorisch, maatschappelijk of ruimtelijk

invloedrijk geweest. Het geeft een actueel beeld van de huidige staat van kunst in de openbare ruimte van Nederland. Hier zitten de usual suspects tussen, maar ook heel wat kunstwerken die voor menigeen een verrassing zullen zijn. Samen geven ze een indruk van hoe stijlen, ideologieën en bouwperiodes elkaar in de afgelopen decennia zijn opgevolgd.

Begin dit jaar werd de website www.sleutelwerken.nl gelanceerd met de 100 sleutelwerken. Regelmatig wordt de website nu aangevuld met kunstwerken die door liefhebbers van kunst in de openbare ruimte worden aangemeld. Zo ontstaat er een groeiend overzicht van de kunst in de openbare ruimte van Nederland.

In de komende vier nummers van het onlinekunst magazine lichten we steeds twee sleutelwerken toe met informatie over de makers van het werk, waarom het gemaakt is, en waar het te vinden is.

Tekst: Ingrid Fijen

Broken Circle and Spiral Hill

Broken Circle and Spiral Hill is een uit twee delen bestaand landart project van de Amerikaanse kunstenaar Robert Smithson in Emmen. Het is gemaakt in 1971 in het kader van de internationale expositie Sonsbeek Buiten de Perken, een manifestatie met als thema ruimte en ruimtelijke relaties op diverse locaties in Nederland. De gastconservator van de manifestatie was Wim Beeren, destijds conservator van Stedelijk Museum Amsterdam. In overleg met Smithson werd een geschikte locatie in Drenthe gevonden. De keuze viel op de zandgroeve in Emmerschans, een wijk van de gemeente Emmen. Het werk was tijdelijk bedoeld maar wordt als zeer waardevol geacht zodat het nu wordt onderhouden door lokale liefhebbers. Het project is toegankelijk op speciaal georganiseerde bezoekersdagen. Op de website www.landartcontemporary.nl wordt melding gemaakt wanneer die zijn. Wie de spiraalvormige heuvel op klimt wordt beloond met een prachtig uitzicht op de Broken Circle.

Opdrachtgever: Sonsbeek Buiten de Perken

FOTO: Monica Boekholt

EMMEN

Museum Henriette Polak, Zutphen

Museum Henriette Polak is hét museum voor modern-klassieke schilder- en beeldhouwkunst in Nederland. Sinds de opening in 1975 toont Museum Henriette Polak de vitaliteit, kracht en verscheidenheid van figuratieve kunst waarin vakmanschap en bezieling samenkomen.

Mecenas en naamgeefster Henriette Polak-Schwarz raakte in 1964 bevriend met kunstenaar Joop Sjollesma, die haar overtuigde van de noodzaak om een museum op te richten voor Nederlandse figuratieve kunst geworteld in de academische traditie. Een initiatief tegen de tijdsgeest in, want vooral abstracte en conceptuele kunst stond toen in de (museale) belangstelling. Maak in dit intieme museum kennis met Henriette

Polak en de kerncollectie. Geniet van topstukken van onder anderen Kees Verwey, Charlotte van Pallandt, Wim Oepts, Arie Schippers en Wendelien Schönfeld. Kom oog en oog te staan met de vele kunstenaarsportretten waar het museum bekend om is en neem een kijkje in het atelier. Ontdek in het Digitale Depot van Museum Henriette Polak een representatieve selectie uit de omvangrijke collectie van het museum. Stel daaruit zelf een eigen tentoonstelling samen en toon de gekozen werken op de museumwanden.

Naast de vaste collectie, presenteert Museum Henriette Polak het werk en de ontwikkeling van (hedendaagse) kunstenaars. Hierbij wordt steeds de confrontatie gezocht met de uitgangspunten van de oprichters van het museum.

Museum Henriette Polak
 's Gravenhof 4
 7201 DN Zutphen
<https://museazutphen.nl/museum-henriette-polak/>

Een ode aan creativiteit in de tijd van 'een woord dat ik niet meer kan aanhoren'

Een vraag die je als docent kunstvakken áltijd krijgt is de vraag 'waarom kunstlessen?' Normaal gesproken ging ik hier honderden antwoorden op geven. Nu ga ik hen een vraag terugstellen, 'wat als je niets mag doen, wat ga je dan doen?' In dit korte artikel wil ik dan ook een ode brengen aan de creativiteit.

Het lijkt wel alsof men zich nu bewust is van de tijd die zij hebben en niet alles alleen maar draait om werken en geld.

Ik heb het idee dat mensen die normaal gesproken al werken in de kunstsector een gemakkelijke omslag konden maken omdat zij toch al constant gefocust zijn op 'het anders doen'. Musea die virtuele tours maken, conservatoren die een filmpje opnemen met uitleg over een kunstwerk, voor beeldende vakken jezelf verkleden als een kunstwerk in plaats van handvaardigheid, artiesten, festivals en theatergroepen met livestreams vanuit de huiskamer. Daarnaast zie ik ook op andere manieren momenteel alleen maar creativiteit om mij heen.

Fysiotherapeuten, yogadocenten en sportscholen die livestreams maken om mee te bewegen, oneindig veel puzzels als ik op mijn Facebook tijdlijn kijk, silent disco's op het balkon met alle burens, online quizavonden en bingo's.

Dan heb ik nog niet gesproken over de gigantische rijen bij de bouwmarkten, men klust, doet het nu zelf en pakt kleine dingen op die eerder jaren bleven liggen wegens tijd en treuzels. Begrijp mij niet verkeerd, al deze activiteiten naast het thuiswerken natuurlijk. Ik zou bijna willen zeggen dat het een reiniging en reset is van de geest en het bewuste.

Puur en alleen behoeftes aanvoelen, zoals het gezegde 'niet omdat het moet maar omdat het kan'. Zo las ik een bericht bij een mede docent die zich uitte over de discussie leerachterstand van kinderen. Hij pleitte dat zijn kind juist meer had geleerd dan alleen maar uit lessen leren. Zijn kind maakte schetsen om vervolgens zelf een boomhut in elkaar te zetten.

Laten we in deze tijd van 'het woord dat ik niet meer kan aanhoren' ons bewust laten nadenken over andere manieren van leven, leren en creëren.

We kunnen niet zonder creativiteit, zelfs niet als we 'niets' mogen doen, en iedereen kan het op zijn eigen manier.

Tekst: Cherilyn van Andel

Dagboek van een artistiek leider (2)

Een serie verslagen van wat er allemaal komt kijken bij de voorbereidingen van het international kunstevenement 'Kunstmaand Ameland' (deel twee)

27-12-2019

Vandaag had ik een afspraak met de Zweedse textiele kunstenaar Malin Lager. Eind jaren negentig maakte haar werk Lustrous Reflections of Venice en onuitwisbare indruk op mij. Op afstand lijkt haar werk geschilderd, pas als je dichterbij komt ontdek je de draden, duizenden draden op elkaar. Tijdens onze ontmoeting vertelde zij over haar werkwijze. Een proces dat tijd mag nemen.

02-01-2020

Ik kwam later aan dan wat de bedoeling was, het was druk op de weg naar Stockholm. Op de grote tafel in het midden van het atelier van Britta Kjellgren Jäger staat een maquette van een gebouw in Skåne.. Een hulpmiddel dat zij heeft gemaakt om het inrichten van haar volgende expositie te vergemakkelijken. Britta vertelde over het werk wat zij met haar collega in deze ruimte wil exposeren. Onder andere aquarellen waar zij samen aan gewerkt hebben. Wij werden onderbroken door oranje licht dat door de ramen van het atelier naar binnen kwam. Het was een fantastische zonsondergang, de hemel was oranje, roze, geel.

Britta Kjellgren Jäger's atelier, uitzicht over Stockholm

21-01-2020

De eerste selectie vergadering. Interessant om de leden te ontmoeten en hun ervaringen te horen. Belangrijk voor mij om achter te komen hoe zij werken en waarom. Na de vergadering de Nieuwjaars borrel, heel gezellig.

26-01-2020

Afspraken gemaakt met een aantal kunstenaars voor in februari, tijdens mijn volgende reis naar Zweden. Heel leuk hoe enthousiast er gereageerd werd. Ik kan dan misschien ook een bezoek brengen aan Waldermars Udde, een mooi museum in Stockholm, waar ook werk van Malin Lager hangt.

31-01-2020

Laatste dag voor kunstenaars om zich aan te melden voor Kunstmaand 2020. Kantoor mailt na registratie, de aanmeldingen naar mij door. De laatste paar dagen "plingt" mijn mobiel voortdurend. Zo vaak dat ik mijn telefoon in een andere kamer neerleg, zodat ik rustig door kan werken. 's Avonds begin ik met het kijken naar de aanmeldingen. Heel veel interessant werk, het wordt moeilijk kiezen bij de volgende selectie commissie vergadering.

Tekst: *Annica Delfos*, Artistiek leider Kunstmaand Ameland
instagram: [annicadelfosontrack](#)

Britta Kjellgren Jäger aan het werk in haar studio.

Malin Lager aan het werk in haar studio.

Monica (98x82cm) textiel Kunstenaar: Malin Lager

Onderdeel van Britta Kjellgren Jäger en Laura Fahlsten aquarel.

Voor alles is een tijd

Tekst: *Davitha van de Kuilen*

Er is een tijd voor druk bezig zijn en een tijd voor uitrusten.

Er is een tijd voor exposeren en een tijd voor nieuw werk maken.

Dat het leven bij tijden moeilijkheden en uitdagingen kent weten we allemaal. Iedereen maakt wel eens een moeilijke periode mee, maar nu moeten we er bijna allemaal doorheen. Zeker voor ons kunstenaars nu exposities niet doorgaan en we zonder opdrachten zitten. Dit kan je wereld behoorlijk op zijn kop zetten, zeker als je er financieel door in de problemen komt.

Er is een tijd om te treuren en een tijd om te dansen.

Ik weet dat het leven behoorlijk onbegrijpelijk is en dat die wijsheid ook verdriet met zich meebrengt... Genieten is lucht en van tijdelijke aard. Toch heb ik wel begrepen dat je het beste goede dingen kunt doen in je leven. Je hebt een keuze. Wat je doet met deze tijd en de uitdagende omstandigheden is aan jou. Ook in donkere regentijd kan de regen verkwikkend zijn. En je weet: na de regen komt de zon weer terug.

Er is voor alle dingen een moment en voor alle dingen onder de hemel is een tijd.

Voor mij is dit een tijd van maken in alle rust en schilderen zonder tijdsdruk. Voor inspiratie hoef ik niet ver te reizen. Het zit in de alledaagse dingen om me heen. De speelse schaduwen die

op de grond vallen, de jonge groene blaadjes die bewegen in de wind, het opkomen van het jonge groen in mijn tuin. Vooral bij droog en zonnig weer werk ik in mijn buitenatelier, in de tuin onder de kronen van eeuwenoude eiken en beuken. Daar vind ik inspiratie in geur, wind, warmte, kleur, licht.. Dit is een genieten dat ik niet aan mezelf te danken heb, het is een geschenk.

Onthoud dat deze tijd van aanpassingen niet voor altijd duurt. Heb vertrouwen, creëer.

Herinner jezelf aan alle mooie dingen die je hebt. Dank God.

Er is voor alle dingen een moment en voor alle dingen onder de hemel is een tijd.

<https://www.davitha.nl/>

info@davitha.nl

(Quotes van Prediker)

*Solitair, 50x60cm,
acryl op linnen, 2019*

Een kunstenaar in quarantaine

Hoe ervaart een kunstenaar deze onwezenlijke 'corona' tijd? Ik vroeg het aan collagekunstenaar **Bram Antheunis**. Hij beleeft deze crisis intens en gaat met coupee collage collective een project aan met het Gents museum: museum dr Guislain.

Welke creatie staat er voor het ogenblik op stapel?

Bram Antheunis: Enerzijds maak ik werk in eigen naam, anderzijds ben ik mede oprichter van coupee collage collective.

Net heb ik een nieuwe creatie voltooid, 'Quarantined memories'. Als collage kunstenaar werk ik graag met oude familiefoto's, bewaren, catalogeren en interpreteren van herinneringen. Dit werk bestaat uit meer dan 300 stukjes van 75 jaar oude familiefoto's. Elke foto vat een herinnering, die ik in kleine medicinale flesjes stopte. Door deze op elkaar te stapelen en ze onder een antieke stolp te plaatsen, creëer ik een sfeer waarin elke gedachte individueel gevangen zit maar toch met elkaar verbonden blijft; heel sterk gelinkt aan de lockdown situatie van nu.

Met coupee collage collective gaan we een project aan met het museum dr Guislain. Deze lockdown manifesteert zich als een dubbele quarantaine bij mensen die zich voor de corona crisis al in isolatie bevonden: patiënten in gesloten afdelingen van de psychiatrie of jeugdhulp. Door het uitvallen van zorgpersoneel is hun brug naar de buitenwereld nog fragieler geworden. We zochten een twintigtal kunstenaars, vonden die en koppelden ze elk aan dergelijke instelling. Gedurende de maand april startte elke kunstenaar een mail art project met de aan hem gerelateerde organisatie en dit onder de

Summit

noemer #kunstinafzondering

Ben je intensiever met kunst bezig dan voor covid-19?

Bram Antheunis: Niet echt. Ik ben steeds doorlopend bezig met creëren of uitdenken van projecten. Kunst is niet alleen in deze periode een natuurlijk aspect van mijn zijn. Deze nieuwe, bevreedende situatie zorgt eerder voor een verlamdend effect dan voor extra energie.

Kunstpoot: Heb je toekomstplannen of staan die nu on hold?

Bram Antheunis: Maart, april en mei 2020 stonden een zestal exposities op de agenda, solo, in groep of projectmatig. Die zijn één voor één geannuleerd of uitgesteld. Dit scheidt nieuwe mogelijkheden, zoals de hierboven beschreven projecten:

www.bramantheunis.com

<https://www.instagram.com/bramantheunis/>

www.coupee.org/coupeeguislain

Tekst: *Kathleen Ramboer, Bram Antheunis*

Copyright beeldmateriaal: *Bram Antheunis*

Calicoat

Quarantined memories

Art and Life in Corona times

"The greatest scientific discovery was the discovery of ignorance. Once humans realised how little they knew about the world, they suddenly had a very good reason to seek new knowledge, which opened up the scientific road to progress."

Yuval Noah Harari, Homo Deus: A Brief History of Tomorrow

Tekst: Angelica Obino

In retrospectie schrijf ik dit artikel

Een tijd die vanaf januari 2020 een fatale duik in de melancholie en de apocalyptische gevoelens van de mensheid nam. Ondergedompeld in doemscenario's bleven alle kunstenaars bezig met dat wat wij altijd doen. Onderzoeken, spiegelen en binnenste buiten keren van dat wat anderen voor vaststaand aannemen. Daarnaast schreeuwt de beroepsgroep moord en brand omdat economisch gezien dit barre tijden zouden moeten zijn.

Houellebecq schreef in de volkskrant van 14 mei j.l. al Hoe te schrijven over deze pandemie die "banaal, oersaai en niet eens seksueel overdraagbaar is?"

Een virus als een teken van deze tijd; een virus zonder uitzonderlijke eigenschappen behalve dat het sommigen onder ons stiekem dood. Maar verder een Non- event.

Zo gingen er vrienden van mij dood aan covid-19 zonder aanzien des persoon, mensen al dan niet kunstenaars.

Het bracht mij een periode van introspectie in mijn onveranderlijke wandel en handel van en naar mijn werk. De Musea en galleries dicht. Lock Down voor

bezoek. Meestal schrijf ik over andere kunstenaars en ga ik bij ze op bezoek. Dat gaat niet.

Daarom laat ik het deze keer eens niet over andere kunstenaars hebben maar over mijn eigen werk en kunstenaarspraktijk.

Ik ga, zoals ik bijna iedere dag ga, via de Ooijse Band dijk richting mijn atelier. Ik woon in een buitengebied. Een dorp waar de tijd niet stil staat maar waar een zekere mate van rust heerst tussen carnaval en voetbal hoogtijdagen door. Mede dankzij het feit dat ik in een natura 2000 gebied woon; heb ik hier een vleug van landelijkheid die in Nederland verder ver te zoeken valt. Mijn inspiratie is dan ook dicht bij de hand. Ik zie de natuur aan en zij ziet mij.

Ik ben voornamelijk zelf gevormd. Ik heb enkele jaren kunstacademie gevolgd en niet afgemaakt en een beeldhouwopleiding en een 2 jarige vakopleiding van het toen nog wel gewaardeerde Creajat, een instituut dat is opgeheven omdat de tijdsgeest uit de creatieve fles is gevlogen met de afschaffing van diverse subsidies en de waardering van overheidshand van scholingsinstututen die niet conform allerlei regelgeving functioneren.

Ik waardeer ambachtelijkheid, hetgeen voornamelijk gedurende mijn 54 jaar is wegbezuinigd. Instituties zijn aan mij niet besteed, ik ben te eigenzinnig en te lastig in te kaderen. Ze maken me nerveus en ik vind ze benauwend. Ik ben het type uit het raamkijken en verzuchten dat daarbuiten zoveel te ontdekken valt terwijl ik hier nog minimaal 7 uur moet blijven zitten.

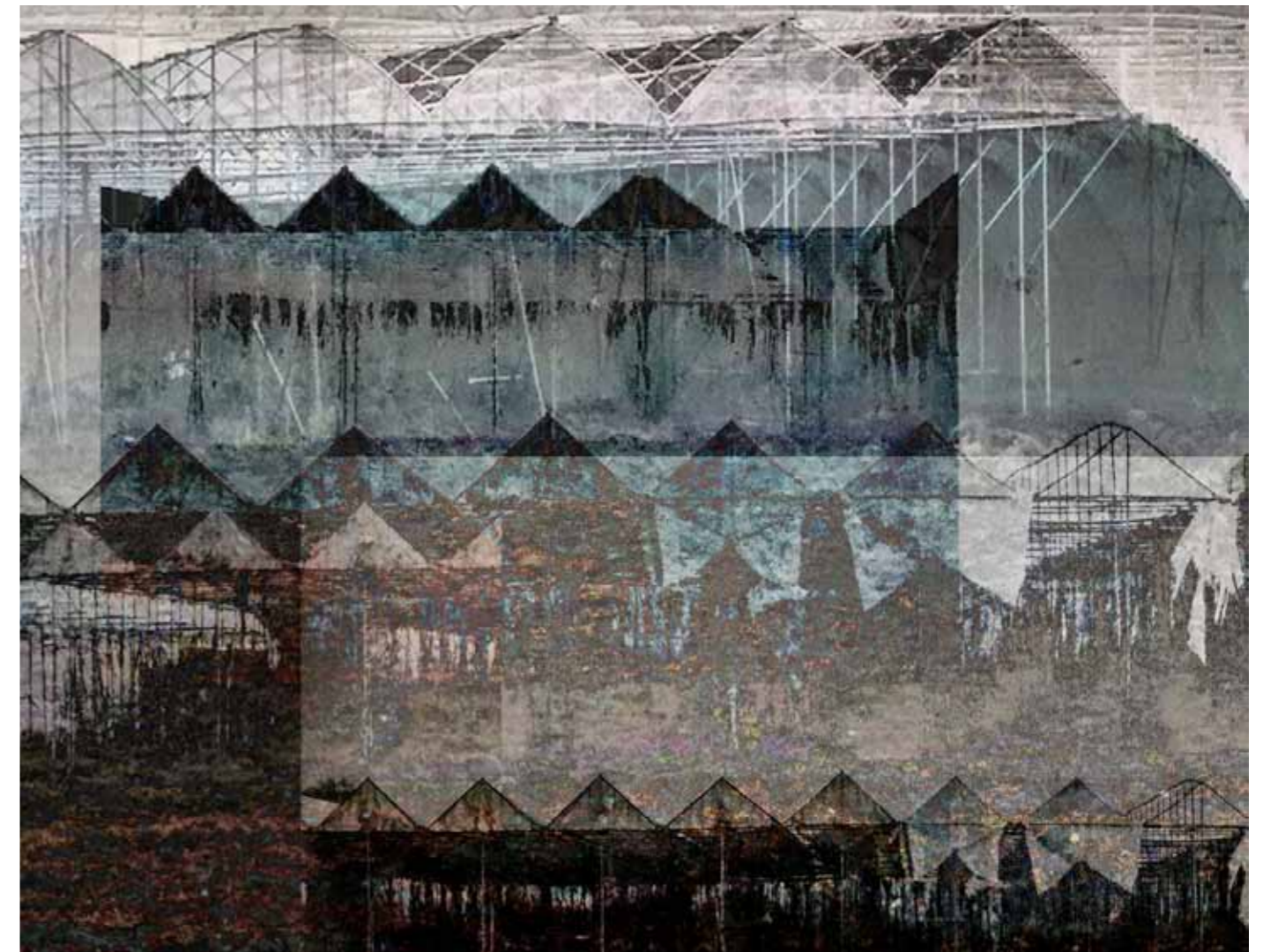
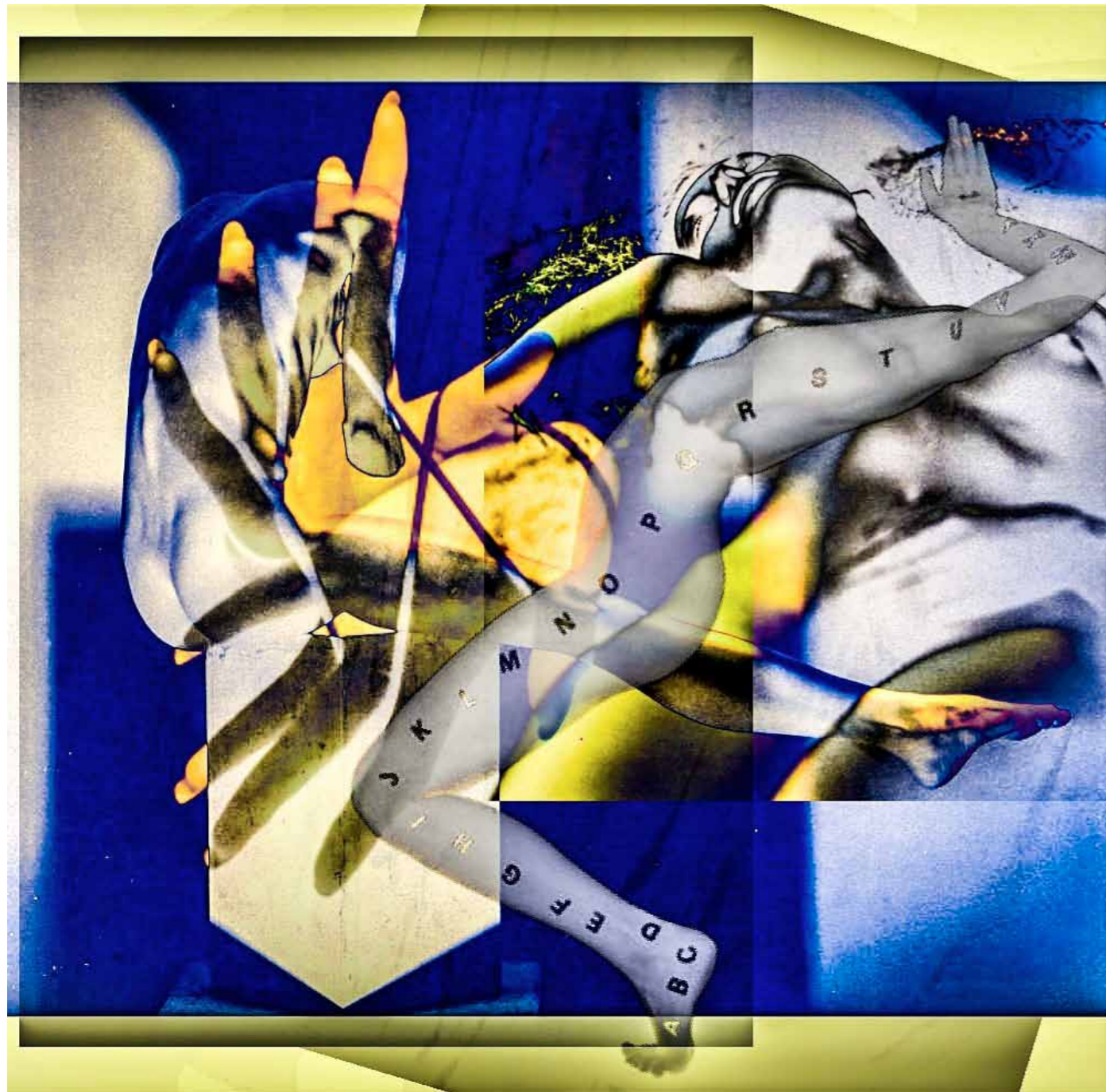
"History isn't a single narrative, but thousands of alternative narratives. Whenever we choose to tell one, we are also choosing to silence others. Human", — Yuval Noah Harari, Homo Deus: A History of Tomorrow

Dagelijkse rituelen zijn noodzakelijk, 50 procent van wat ik maak komt daaruit voort. Ik zie een film, luister naar muziek, ik lees een artikel of ik maak foto's. Beelden komen op en beelden worden in stukken uiteen gezet en gecompileerd. In mijn geest verbinden zich die beelden, kleuren, geuren en vormen. Dit resulteert in collages; in constructies, in beeldverhalen. Syntheses. Nieuw en oud krijgen een nieuwe betekenis en lading.

Vaak constateer ik nadat ik alle beelden heb geabstraheerd en samengevoegd dat er een ritme, een patroon, een chemisch proces aan ten grondslag

ligt die de natuurlijke gang der dingen benadert. Maar altijd is er de conclusie; de mens is geen god als wilt hij nog zo graag. Homo Deus is hij niet in zijn beperkende hand. En zo hoort het ook. In mijn werk dan. Ik weiger nog even de realiteit onder ogen te zien in deze zin.

Recent ben ik begonnen met grote doeken acryl werk ten compensatie van mijn collages; de collages zijn van ooit traditionele collages van gesneden papier en foto en andere materialen tot photoshop compilaties van zeer hoge resolutie getransformeerd. Mijn ambachtelijke hand gebruik ik niet meer, maar dit kan in de toekomst nog veranderen. Ik merk dat die tendens steeds meer vorm in mij begint te krijgen, logisch is dat ik daar op een gegeven moment gehoor aan zal geven. Voornamelijk gebruik ik mijn fotografie werk en de computerprogramma's voor het maken van de

grote werken. Ze variëren van A4 tot 3 bij 6 meter/ 6 bij 3 meter. Het aantrekkelijke van dit werk is dat het op allerlei media valt af te drukken; zoals glas; dibond en zelfs al mural.

Het werken met tradioneel linnen doek en Acrylverf gaf mij de vrije hand om eens alleen met kleur en vlakken bezig te zijn, die beperking bracht me tot een waardering van de avant-garde van de vorige eeuw; een periode die mijns inziens nog lang niet tot volle wasdom is gekomen en nog een revival biedt voor de hedendaagse kunst. De werken heten entropie 1 & II en sluiten daardoor ook haarfijn aan op de rest van mijn werken waarin chaos en orde en de regie van de mens, een grote rol spelen. Ik schuw referenties naar de klassieken niet.

Ik maak werk omdat ik niets anders wil en kan. Ik sta op met denken aan werk en ik ga naar bed met mijn werk. Of ik nu wel of niet verkoop, of ik nu wel of niet les geef, of ik exposeer of niet, of ik nu wel of niet serieus genomen word, het interesseert me niet. Ik maak werk omdat er kinderen geboren mogen worden zolang als dat gaat. Zolang als de mensheid bestaat is er sprake van creativiteit en kunst in al zijn facetten en dimensies; het is de andere taal van humaniteit. Ik hoop dat we hem nooit verleren te spreken.

Angelica C.Obino (Amsterdam 13-09-1965)
Eigenaar van Studio A&O
Molukkenstraat 1 atelier 0005, Nijmegen
0612339699
aalicaartdesign@hotmail.com

<https://angelicaobino.wordpress.com/author/angelicaobino/>

<https://www.linkedin.com/in/angelica-obino-202446173/?originalSubdomain=nl>

<https://dbkv.artez.nl/magazine?auteur=Angelica%20Obino>

Acryl en monotype op doek; het tuinpad
 In opdracht van de sultan van Oman maakte ik vorig jaar 10 tweeluiken in aquarel voor het nieuwe paleis. Hier mocht in verband met de geloofsovertuiging geen afbeelding op staan.

Fascinatie voor de structuren van stenen, grassen en de grond

Ik ben Marjan Nagtegaal en heb de academie voor beeldende kunsten in den Haag gedaan, daarna ben ik gaan lesgeven en schilderen. Naast mijn werk als beeldend kunstenaar heb ik altijd lesgegeven bij het Kunstenhuis De Bilt/Zeist. Daar heb ik lesgegeven in model tekenen, aquarel en academieklas (dit is voor mensen die al ver gevorderd zijn en een eigen stijl willen ontwikkelen). Ik geef nu ook les aan kleine groepen in mijn atelier in Lochem.

Na vele reizen in het midden oosten (de woestijn) en ruige gebieden in Schotland en Ierland is het lege landschap ontstaan uit een behoefte naar rust en ruimte. Ik woon sinds 3 jaar in het buitengebied van de Achterhoek en daar is rust en ruimte nog heel natuurlijk aanwezig. Ik wandel veel en kijk

naar de grond en daar zie ik al de structuren van takjes, stenen en aarde. Het licht en donker geeft spannende vormen en composities. Daar maak ik tekeningen van.

Later werk ik de tekeningen uit op doek met acryl en monotype, deze techniek gebruik ik voor de mooie etsachtige lijnen die het oplevert.

Naast acryl schilderijen met gemengde techniek werk ik ook graag met aquarelverf, ik ben lid van IWS Holland. In opdracht van het Jopie Huismans museum in Workum heb ik een aquarel gemaakt van een watergebied bij Heereveen. Daar is in februari de tentoonstelling waterwereld begonnen en deze zal per 1 juni weer te bezichtigen zijn.

Voor meer tentoonstellingen en informatie, zie www.marjannagtegaal.nl

Acryl en monotype op doek; stenen

Voor het Jopie Huismans museum maakte ik een aquarel over de Deelen bij Heereveen in Friesland, vanaf 1 juni te zien in het Jopie Huismans museum in Workum

Q.S. Serafijn

Het Liga Meisje

Q.S. Serafijn dacht lang dat het LIGA meisje op de verpakkingen van de LIGA biscuits waarmee hij opgroeide bij hem in de straat woonde. Schuin tegenover zijn ouderlijke woning kwam de kleine, blonde prinses dagelijks uit haar sprookjeshuis gedarteld op weg naar school. Wat was ze mooi.

LIGA bracht in de twintiger jaren van de vorige eeuw een handig verpakt kinderbiscuit op de markt dat aan alle eisen van de toenmalige voedingsleer voldeed. De man achter dit idee was Theodor Neutelings, een boekhouder die zich binnen de organisatie in enkele jaren tijd opwerkte tot algemeen directeur van de LIGA fabriek, die toen nog gehuisvest was in Bergen op Zoom. Geïnspireerd door reclame strategieën zoals die in het buitenland werden ontwikkeld gaf Neutelings een lokale kunstenaar, de tekenaar Louis Weyts, opdracht om een beeld te ontwerpen dat het imago van de LIGA biscuits zou gaan bepalen. Het werd een blonde, lachende kleuter.

In 2013 startte de Volkskrant de serie 'Stuk van het Jaar' (het mooiste archiefstuk) en stuitte zo op het LIGA meisje wiens lachende kindergezicht op de befaamde koekdozen en verpakkingen van Liga prijkte. Aangespoord door deze landelijke interesse spoorde de lokale pers het model op en vond in de in 2013 drieëntachtigjarige Joke De Groot - Van Broekhoven uit Bergen op Zoom het oer-model.

Q.S. Serafijn houdt er van om te werken met onderwerpen of thema's die van geen enkel belang zijn. Dat wil zeggen: zijn onderwerpen gaan niet over leven en dood, niet over religie. Ook Griekse sagen en mythen inspireren hem niet. Maar wel: de augurk, het plooirokje, de nagelriem of het LIGA meisje. Q.S. Serafijn gelooft dat de kunst zelf de in aanvang onbeduidende thema's of onderwerpen optilt naar het niveau van existentiële vragen. Vragen die zich gegeven de Zeitgeist steeds anders laten formuleren en op onverwachte wijze chemische reacties aangaan met de actualiteit. Zoals nu met actuele thema's als diversiteit en inclusiviteit. "Het is fijn", zegt Q.S. Serafijn, "om deze actuele thema's met de snelheid van nu te laten botsen op reclamecampagnes zoals die bijvoorbeeld door LIGA in de vorige eeuw werden opgezet."

Aldus tracht Q.S. Serafijn met zijn eenvoudige, iconische beelden aanzet te geven tot verse, mogelijke of onmogelijke ideeën aan de hand van bijvoorbeeld een LIGA biscuit, een augurk of een plooirokje. "Kunst gaat louter over liefde," zegt Q.S. Serafijn. "Liefde voor de wereld, liefde over en liefde van de wereld. En laten we ook de liefde voor de waterverf niet vergeten. Het enige wat kunst voedt en haar bestaan garandeert is liefde. Helaas was mijn meisje aan de overkant niet het meisje van mijn LIGA dromen."

De mutsen en hoeden uit de collectie van het Tongerlohuys vormden de inspiratiebron voor de serie 'Mutsen' van Berend Hoekstra. Hij legde de nadruk op dit deel van de collectie omdat ze voor hem getuigen van grote schoonheid. De samenstelling van zijn tekeningen is dan ook gebaseerd op de assemblage van de mutsen en hoeden

en stelt een parallelle vitrine voor. In contrast tot de fijnheid van de mutsen en hoeden draaien de tekeningen niet om esthetische waarde, maar zijn ze opgetekend als kleine 'friemeltjes'. De tekeningen mogen voelen als een snelle telefoonkrabbel maar benadrukken tegelijkertijd het sterke visuele element van de collectieobjecten.

Berend Hoekstra

Mutsen

Het leven als ganzenbord: wegen vol hindernissen met af en toe geluk en soms bij pech naar de put. Steevast door, de wegen van het spel volgend, tot het eindpunt waar een belofte op ons wacht. Maar wat is die belofte? Waar leven we naartoe? Wat wacht ons in die tuin? Op 'Illusion Road' is een boom met een hangende man te zien. Zijn typische

houding, met beide armen achter de rug en zijn voet achter zijn knie geklemd, is die van de tarotkaart 'de Gehangene'. De kaart verwijst naar stilstand en een fase van passiviteit, waarin het nemen van wezenlijke beslissingen noodzakelijk is om een ommekeer in het leven te kunnen bewerkstelligen.

Judith Krebbekx

Illusion road

Gijs Assmann

Ik

"Maar toch blijft uiteindelijk alleen het meest elementaire over, het enige waarop een mens in zijn bestaan kan rekenen, namelijk het vermogen lief te hebben. En dit element kan uitgroeien tot de beslissende factor die zin aan het individuele leven geeft. Ik beschouw het als mijn plicht de mensen die mijn films zien bewust te maken van de behoefte om lief te hebben en liefde te geven, en bewust te maken van de schoonheid die hen wenkt." (Andrei Tarkovski)

Het werk 'Ik' is gemaakt van het huwelijkskostuum van Karel Assmann, de vader van de kunstenaar. Parelmoer knopen zijn verwerkt in beide onderdelen van het kostuum:

achter de gulp van de broek en aan de binnenkant van het jasje, waar ze de tekst 'Ik ben bang' vormen. In zaal 12, gewijd aan carnaval, is ook de stropdas van het pak tentoongesteld. Liefde en leven brengen geluk en maken kwetsbaar: De angst niet gezien te worden, onbeduidend te zijn of er niet meer toe doen. 'Ik ben bang' is het besef van deze kwetsbaarheid, zowel persoonlijk als maatschappelijk. Het lijkt een soort bezwering: het bij je dragen van deze tekst als een amulet als afweermiddel tegen gevaar en ongeluk. Het dragen van het huwelijkskostuum zorgt er immers voor dat de tekst 'Ik ben bang' verdwijnt.

Kunst in tijden van corona

Op het moment dat ik eind februari een prachtig beeld van Bernini bewonderde in het Rijksmuseum, (Caravaggio-Bernini; Barok in Rome), bevroedde ik geen moment dat dat mijn laatste museumbezoek zou zijn voor de komende twee maanden. Ik wist van het coronavirus, maar dat was ver weg in China en in een paar andere landen. Het besef dat wij, hier in Nederland, geraakt konden worden door een pandemie was er toen bij mij en vele anderen niet. Het toont misschien vooral onze arrogantie. Alsof wij, in een rijk westers land, gevrijwaard zouden blijven van zulk onheil. Dat wij ook kwetsbaar zijn is nu bij de meesten wel doorgedrongen. Maar wat gebeurt er met je, met mij, als de toegang tot kunst, voorheen zo vanzelfsprekend, ineens wegvalt?

De eerste weken van de lockdown was ik daar niet mee bezig. De ernstige ziektegevallen, de overspoelde IC's, de overledenen, de zorg voor mijn naasten, het thuiswerken en afstand houden, dat was allemaal veel belangrijker. Maar met meer vrije tijd ging ik wel zelf weer creatief aan de slag met collages. Ik had behoefte aan schoonheid, mooie foto's, mooie kleuren, balsem voor mijn ziel zo je wil. Langzamerhand gingen musea andere manieren bedenken om mensen deelgenoot te maken van kunst, met een virtuele tour bijvoorbeeld. Maar het idee om via internet door een museum te "lopen" sprak mij niet erg aan. Live voor een schilderij staan en de richting van de kwaststreek kunnen zien, of de dikte van de verflaag, dat is voor mij vooral de waarde van een museumbezoek.

Na een aantal weken in lockdown kwam er via Twitter ineens een foto langs van de Instagrampagina @Tussenkunstenquarantaine. De foto was een tweeluit: aan de ene kant het bekende schilderij van "Meisje met de parel" van Johannes Vermeer, daarnaast een foto van een prachtige donkere jonge vrouw, in dezelfde houding (afbeelding 1). Achteraf gezien was dát voor mij het moment waarop ik me realiseerde dat ik naar kunst kunnen kijken echt miste. Al was het een foto, het is een vernieuwende manier om naar kunst te kijken, een samenvoeging van kunst zoals je die in een

afbeelding 1

goede tentoonstelling ook kan vinden. De pagina is gestart door Anneloes en Floor, al in week één van de lockdown maatregelen, en het idee is simpel en briljant tegelijk: kies je favoriete kunstwerk, gebruik maximaal drie attributen om het zo goed mogelijk na te maken en zet het op Instagram met de tag @Tussenkunstenquarantaine.

Het resultaat is ronduit verbluffend. Fantasievol, creatief en heel gevarieerd. In het kader van de coronapandemie zijn er heel veel voorbeelden, waaronder een groot aantal met gebruik van veel wc-papier! Maar vooral deze twee vond ik erg mooi: de eerste is een close-up uit het schilderij "De hand

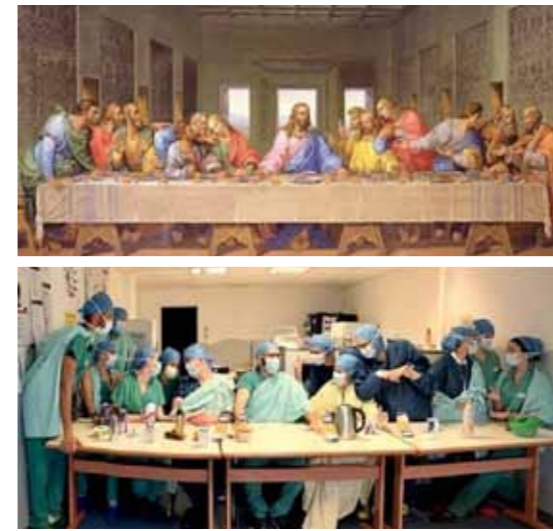
2

3

van God" (2), van Michelangelo, de tweede is de nagemaakte "De bedreigde zwaan" van Jas Asselijn (3). Nog een andere die in deze groep valt, is een versie van "Het Laatste Avondmaal" (4) naar het origineel van Leonardo da Vinci.

In de categorie die ik maar even "letterlijk en figuurlijk" noem, wil ik graag twee creaties naast elkaar zetten van hetzelfde schilderij van René Magritte "De Mensenzoon" (5 en 6). De eerste is heel letterlijk, bij de tweede moest ik twee keer kijken. Wat prachtig gevonden!

4

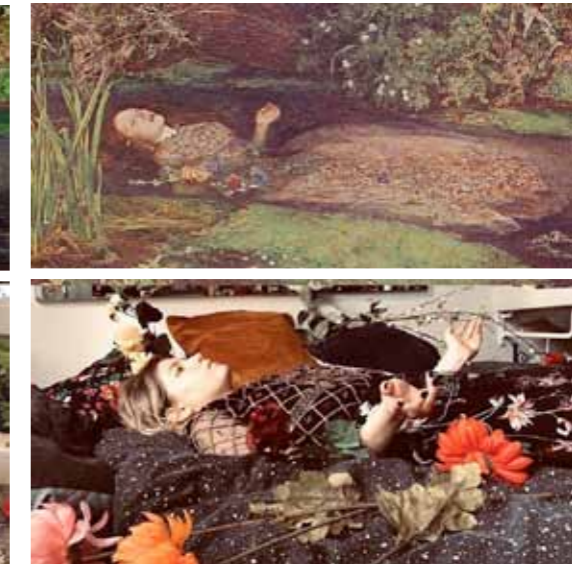
5

6

7

8

Een van mijn favoriete schilderijen "Ophelia" van John Everett Millais komt een paar keer voor (7 en 8), zowel in het water als op een bed, met allebei prachtige attributen waarmee er ook een sfeer wordt geschapen. Mijn wens om dat schilderij eens in het echt te gaan zien werd weer aangewakkerd, maar Engeland moet helaas nog even wachten! Als laatste voorbeeld het schilderij "Dancing Peoples" van Keith Haring, dat toont dat je deze opdracht met het hele gezin kan doen (9). Prachtig! Maar ga vooral zelf kijken want de nieuwe kunstwerken zijn

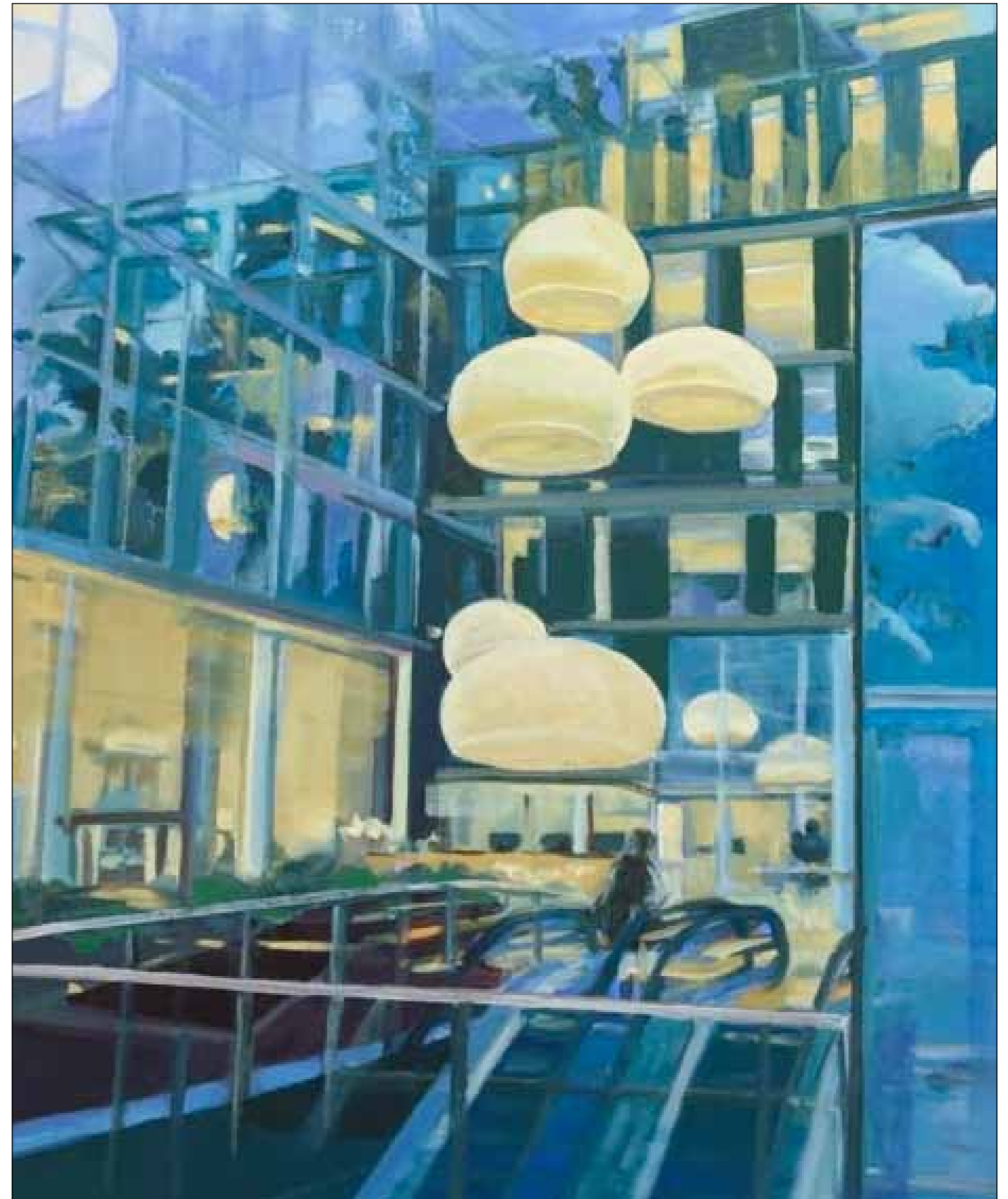
9

eindeloos in hoeveelheid en variatie! Gelukkig mogen deze week de musea weer open en kunnen we weer live genieten van alle prachtige kunstwerken, zij het op afspraak. Maar dit initiatief laat zien dat schilderijen in de harten van mensen zitten, dat ze leven en tot creativiteit leiden en dus zeker niet alleen maar in het museum hangen!

Tekst: Hansje Cozijnsen
28 mei 2020

Bezoeker kijkt naar het werk 'Organ Mapping' van Mariechen

Wat ons opviel deze week op de sociale media

Liesbeth Schouten: Ik ben gefascineerd geraakt door de surrealistische weerspiegelingen in glas die ik zie in stedelijke gebieden, o.a. op de Zuidas van Amsterdam. www.liesbethschouten.nl/

Nieuw bij www.onlinekunstenaars.nl

Filip Rottiers

Ongeveer 30 jaar geleden 1 jaar kunstacademie (avondles) schilderen gevolgd, hiermee dan gestopt en verder als autodidact kunstenaar, mezelf alle aspecten aangeleerd zonder enige opleiding/begeleiding met voornamelijk schilderen/ mixed media/ collages/ (soms) fotografie en dit naast mijn fulltime job.

Door meer beschikbare tijd kwam er een evenredig versnelde evolutie en zodoende gesterkt om naar buiten te treden.

Wedstrijden:

1ste maal naar buiten getreden door deelname aan de wedstrijd: De Curieuze collectie 2016, met als jury: oa Philippe Van Cauteren, Ronny Delrue, Marie Cloquet en geselecteerd als 1 van de 10 laureaten met bijhorend expo.

Daarna voor de 2 de maal naar buiten getreden met deelname aan de wedstrijd:

De Curieuze Collectie 2018 met als jury: Wim Lambrecht/Ante Timmermans/ Leyla Aydoslu/Marie Cloquet/Philippe Van Cauteren

Geselecteerd als winnaar en bijhorende expo met 3 werken.

Voor meer informatie: [Klik hier](#)

Of: <https://www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/filip-rottiers>

John Heyninck

Als autodidact begonnen volgde ik 5 jaar lessen in de academie van Wilrijk (B) .Mijn eerste werken bestonden uit pastel om daarna over te gaan naar acryl . Na een tijd ontwikkelde ik een eigen stijl en werd ik aangetrokken door het neo expressionisme en de Cobra beweging .De werken die ik maak zijn meestal non en figuratief en worden in een vrijheid zonder regels , plan of academische methodes opgezet. Het is steeds een uitdaging en wispelturig met ook terugkerende thema's mens , dier , natuur . Ik teken de werken onder mijn kunstnaam JONAZ.

Voor meer informatie: [Klik hier](#)

Of: <https://www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/jonaz>

Luc Vandromme

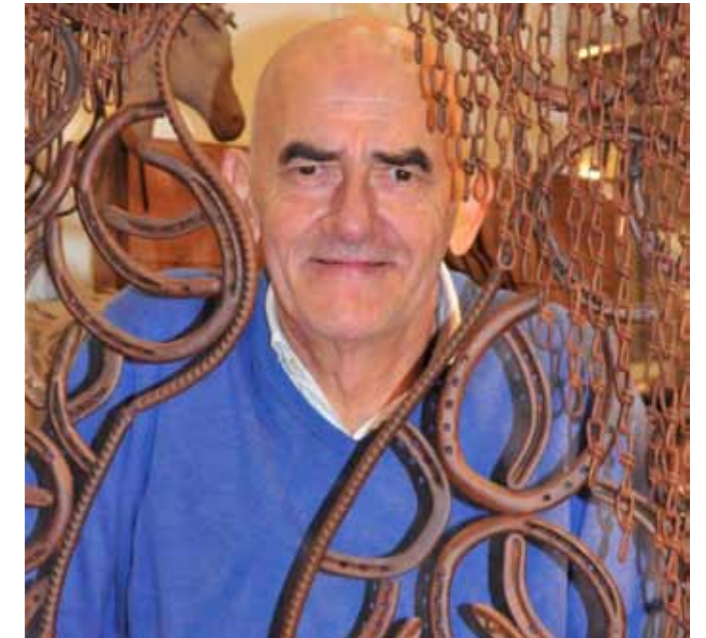
Luc Vandromme (België, 1961) is pedagoog, beeldend kunstenaar, jazz-zanger en schrijver. Eerder publiceerde hij bij Uitgeverij De Geus de romans: Het oog van Maria Concepción, De Koffer van Caracas en Patchoeli. Later volgde 'De leerling-snijder'. In 2016 verscheen 'De buitengewone werken van de familie Alvarez bij Uitgeverij Hannibal.

In zijn beeldend werk staan het onderzoek en het experiment centraal. Hij schildert, verzamelt, filmt en fotografeert. Het getal 100 speelt daarbij een belangrijke rol, zoals in zijn Visuele dagboeken, rond projecten die 100 dagen duren, waarbij hij elke dag een minieme ingreep doet. Hij is lid van het kunstenaarscollectief Het Pakt dat multimediale droom- en fantasieprojecten creëert. Zijn werk was te zien in binnen- en buitenland.

Voor meer informatie: [Klik hier](#)

Of: <https://www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/lucvandromme-hotmail-com>

Gert Bakker

Baba Art is het werk van Geert Bakker. Als autodidact maakt hij beelden met schroot en oude hoefijzers. Zijn motto: "From nothing to Beauty".

Voor meer informatie: [Klik hier](#)

Of: <https://www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/baba-art>

Ruim 3.000 keer
gedownload!

Gratis!

te downloaden in de App Store
de kunst-App:
onlinekunstenaars

met meer dan 5.500 kunstwerken

Pixel Creation heeft de
website voor **Online
Kunstenaars** gebouwd!

**Full-service internet-
bureau voor webdesign
& website ontwikkeling**

Op de juiste manier online zichtbaar!

Website laten bouwen?

PIXEL
CREATION

Webdesignbureau Arnhem
www.pixelcreation.nl